

Obsah

Úvod	7	Descartes a moderní myšlení	47
Pojem filozofie	8	Jiný počátek: smyslová zkušenost	48
Otázka po skutečnosti	9	Nepřítel člověka: příroda. Francis Bacon	48
Pravzor, obraz, napodobení	9	„Nic není v rozumu, co dříve nebylo ve smyslech.“ John Locke	50
Podobentví jeskyně	11	Opatrné zacházení s fakty	51
Skutečnost jako reprodukce	12	Rozum si stanoví hranice. Immanuel Kant	55
Skutečnost jako obraz obrazů	12	Předměty se musí řídit naším poznáním	55
Kulturní průmysl jako klamný obraz	13	Kopernikovský obrat	58
Hyperreálné a imaginární	15	Schopnost člověka utvářet smysluplné výpovědi o světě i o sobě samém	58
Problematika bytí	19	Od nazírání přes pojmy k idejím	61
Vědění je ctnost	19	Evoluce vědění	63
Láska k pravdě: Platón	19	Vývoj člověka: Comte	63
Společenská nejistota - ten, který se neustále ptá: Sókratés	20	Volání po jasnosti	65
Obraz nepřítelů sofistů	22	Od krize matematiky k nové logice	69
Obraz a pravzor	23	Co je počět	69
Dualismus jako výklad světa	23	Množina, která obsahuje samu sebe jen tehdy, když samu sebe neobsahuje	71
Z myšlenkových podnětů se stávají školy	24	Teorie jazykových stupňů	72
Vědomě drsný způsob života	24	Každý formální systém je neúplný	73
Zrození tragédie	25	Zkušenostně vědecké poznání	75
Filozofie se stává vědou	26	Kritérium smyslu	76
Jednotný princip světa - předsókratikové	26	Problém základu pozorování	77
Řád světa je řádem jazyka	27	Poznání opravováním omylů	80
Forma a látka	28	Evoluce nebo revoluce?	82
Skutečnost a možnost	28	Osvícenství	84
Principy jsoucná	29	Stanoviska a cíle osvícenství	84
Obecné a jedinečné	30	Odpověď na otázku: co je osvícenství?	84
Proč je vůbec jsoucná a ne spíše nic?	30	Kritika osvícenství	87
Bytí a nicota	34	Konec osvícenství – postmoderna	90
Logika	36	Svět pojmu – svět hmoty	92
Pojem	36	Subjekt ustavuje svůj svět	92
Soud	38	Myslící já jako střed světa: René Descartes	92
Úsudek	40	Nutnost mezních pojmů: Immanuel Kant	92
Výroková logika	41	Individuum klade samo sebe. Johann Gottlieb Fichte	93
Co mohu vědět? - Filozofie tazajícího se subjektu	43	Pravda jako celek: Georg Wilhelm Friedrich Hegel	96
Člověk novověku: nezávislý, znejistěný, odkázaný sám na sebe	43	Německý idealismus – filozofie měšťanstva 100	
Myslím, tedy jsem	44	Subjekt nachází své místo v materiálním světě101	

Svět jako organizovaná hmota	101	Jazyková teorie strukturalismu	137
Člověk: stroj	104	Hermeneutika	139
Dichotomické myšlení	105	Jazyk jako vězení	142
		Slast z textu	143
Filozofie se stává praktickou	107		
Od odcizené práce ke společenské revoluci: Karl Marx	107	Dekonstrukce pojmu já	147
Pragmatismus	111	„Já je jiný“	147
Zájem o existenci: Sören Kierkegaard	112	Filozofie jako archeologie: Michel Foucault	149
„Paradox je vášeň myšlenky“	114	Subjekt přestává být středem: Jacques Lacan	151
Přehodnocení všech hodnot: Friedrich Nietzsche	117		
Člověk je tím, čím se učiní: Jean Paul Sartre	119	Etika	153
Kritika dialektického rozumu	121	Blaženost jako cíl lidského jednání	153
Pocit absurdity	123	Etický egoismus	155
Smrt jako mezní situace – existence a transcendence	126	Primát povinnosti	155
		Formy univerzalizace	157
		Převzetí požadavku autonomie	159
		Konstituce identity já	160
		Řeč etiky	162
Jazyk v centru filozofie	130	Bezmoc etiky jako následek postmoderního vědění?	164
Postupující formalizace	130	K problému odpovědnosti vědy a techniky	165
Věta je obrazem skutečnosti	132	„Apokalypse Now?“	167
Jazykové hry	133		
Funkce jazyka	135		